

20 Αυγούστου 2013

Τι πήραμε μαζί μας, φεύγοντας από το Λευκόνοικό μας

[/ Γενικά](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Το Λευκόνοικο όπως ήταν πριν την τουρκική εισβολή

14 Αυγούστου 1974.

Από τις 4 το πρωί, μας ξύπνησαν τα εχθρικά αεροπλάνα που πετούσαν από Λευκωσία προς Αμμόχωστο και πετούσαν πάνω από το Λευκόνοικο. Σηκωθήκαμε αλαφιασμένοι. Κατεβήκαμε γρήγορα από το ανώι μας, στο οποίο κοιμόμασταν τα καλοκαίρια για να μας δροσίζει το αεράκι που φυσούσε από το Μερσινίκι μας, και φωνάζαμε στον παπά μου να φύγουμε. Το μόνο που θέλαμε εκείνη την ώρα ήταν να φύγουμε. Να σωθούμε.

Το ίδιο συναίσθημα βίωσαν όλοι εκείνο το πρωινό. Κι έτσι, βρεθήκαμε στο περιβόλι του μακαρίτη του Παναγιώτη στη Μηλιά. Τα πορτοκαλόδεντρα μάς πρόσφεραν ασφάλεια. Βλέπαμε τα αεροπλάνα να συνεχίζουν να περνούν πάνω από το Λευκόνοικο. Μαζί μας πήραμε λίγα χαλλούμια, ψωμί, ντομάτες, αγγουράκια, καρπούζι και πεπόνι.

Το απόγευμα, γύρω στις πέντε, κινήσαμε για να επιστρέψουμε στο Λευκόνοικο. Είχαν σταματήσει τα αεροπλάνα να πετούν. Θεωρήσαμε ότι θα ήμαστε ασφαλείς. Εξάλλου, φύγαμε για λίγες μόνο ώρες...

Ο Βασίλης ο Κιρλιτσιάς, στρατιώτης τότε, μας σταμάτησε στον δρόμο για το

Λευκόνοικο. «Απαγορεύεται να προχωρήσετε. Οι Τούρκοι προχωρούν, και όπου και να'ναι θα μπουν στο Λευκόνοικο», μας είπε.

Μόνο όσοι έζησαν τέτοιες στιγμές, μπορούν να καταλάβουν την απογοήτευση αυτή. Απού φύγει, φύγει. Ένα караβάνι ξεριζωμένων προχωρούσε στον δρόμο. Κάποιοι με τα τρακτέρ και οι πιο πολλοί με τα αυτοκίνητά μας. Προχωρούσαμε αργά προς τον δρόμο για το Πραστειό, κι από κει για την Άχνα. Κάποια στιγμή, ένα σμήνος αεροπλάνων διέσχισε τον ουρανό, και μάλιστα, πολύ χαμηλά. Μπορούσαν να μας θερίσουν όλους. Πιάστηκε η αναπνοή μας. Ουρλιάζαμε. Ευτυχώς, δεν μας κτύπησαν. Φαίνεται, όμως, ότι ήθελαν να μας αφήσουν να φύγουμε.

Η Εκκλησία του Σωτήρος στην Κάτω Γειτονιά

Φύγαμε. Νομίζαμε και πάλι ότι θα ήταν για λίγο. Φτάσαμε στην Άχνα, στο σπίτι του μ. του Ττοφαλλή. Μας υποδέχθηκαν θερμά, μαζί με την οικογένεια του αδελφού του, του Κοκή Κωνσταντινίδη. Σε λίγη ώρα, όμως, ακούστηκαν πάλι φήμες: έρχονται οι Τούρκοι στην Άχνα. Πάλι νέο φευγιό. Φτάσαμε στην Ξυλοτύμπου, όπου περάσαμε τη νύκτα στο αυτοκίνητό μας.

Μας ρωτάνε αν πήραμε τίποτα μαζί μας, φεύγοντας. Πώς να πάρεις και τι να πάρεις από όλη τη ζωή σου; Πώς να πάρεις σπίτι ολόγιομα από όλα τα καλά; Πώς να πάρεις κάτι, και τι να αφήσεις πίσω; Αλλά, είπαμε, εμείς φύγαμε μόνο για λίγες ώρες, για να προστατευτούμε από τους βομβαρδισμούς. Δεν μπορούσε να περάσει από το μυαλό μας ότι θα φεύγαμε για πάντα. Δεν ξέραμε τι σημαίνει προσφυγιά. Μόνο στα βιβλία διαβάζαμε για τους πρόσφυγες της Μικρασίας που πολύ μας συγκινούσαν οι ιστορίες τους. Πού να ξέραμε ότι μας ανέμενε ίδια μοίρα.

Γυμνάσιο Λευκονοίκου

Μας ρωτάνε, λοιπόν, τι πήραμε μαζί μας, φεύγοντας. Δεν πήραμε υλικά αγαθά. Αλλά πήραμε τα πιο σημαντικά. Αυτά που δεν τα παίρνει κανένας Τούρκος. Πήραμε τον πολιτισμό μας. Τις συνήθειές μας. Την αρχοντιά μας. Τη φιλοξενία μας. Την περηφάνια μας. Τη μόρφωσή μας. Πήραμε αξίες διαιώνιες και αναλλοίωτες. Αυτά είναι ο πλούτος της ψυχής μας.